

Πότε το παιχνίδι μεταξύ του παιδιού και του σκύλου σταματά να είναι αθώο;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

Όλο και

περισσότερα παιδιά ζητούν επίμονα από τους γονείς την υιοθέτηση ενός κουταβιού το οποίο μάλιστα εντάσσεται στην οικογένεια ως ισότιμο μέλος. Τόσο το παιδί όσο και το κουτάβι διαθέτουν περισσή διάθεση για παιχνίδι και ζαβολιές οπότε το ένα εκτονώνει την ενέργειά του στο άλλο. Τι συμβαίνει ωστόσο όταν μεγαλώσει το κουτάβι και μεταβεί από την παιδική ηλικία στην ενήλικη ζωή;

Είναι γεγονός ότι τα μικρά παιδιά δε διαθέτουν συναίσθηση του κινδύνου οπότε αγκαλιάζουν, χαϊδεύουν, παίζουν με το σκύλο ασκώντας ασυναίσθητα πίεση ή ακόμη και πόνο με αποτέλεσμα την ενόχληση και τη δυσφορία του. Επομένως δε μας κάνει καθόλου εντύπωση το γεγονός ότι αρκετά περιστατικά δήγματος σκύλων σε παιδιά σημειώνονται κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού.

Η Christine Arhant αποτελεί διευθύντρια μελέτης που διεξάγει το ινστιτούτο Εκτροφής και Προστασίας των ζώων του Vetmeduni στη Βιέννη με σκοπό τη διερεύνηση της αυξημένης συχνότητας περιστατικών δηγμάτων σε παιδιά από τον οικογενειακό σκύλο ακόμη και υπό την επίβλεψη ενήλικα.

Η ομάδα ξεκίνησε μελετώντας τα αποτελέσματα ηλεκτρονικής έρευνας σύμφωνα με τα οποία παρόλο που οι γονείς ήταν ενήμεροι για τον κίνδυνο φαίνεται να τον υποτιμούν όταν πρόκειται για τον οικογενειακό σκύλο και ειδικά όταν είναι μικρόσωμος. Συγκεκριμένα, ζητήθηκε από τους συμμετέχοντες να βαθμολογήσουν με βάση τον κίνδυνο εικόνες αλληλεπίδρασης παιδιών και σκύλων και αποδείχθηκε ότι βαθμολογήθηκαν εγγενώς υψηλότερα αυτές όπου ο σκύλος ήταν άγνωστος προς το παιδί.

Περίπου το 50% των συμμετεχόντων επιτρέπουν στο παιδί να παίζει με το σκύλο

όσο επιθυμεί και το ίδιο ποσοστό χωρίς επίβλεψη, θεωρώντας δεδομένη την απουσία κινδύνου όταν πρόκειται για τον οικογενειακό σκύλο.

Παρόλο που ο οικογενειακός σκύλος θεωρείται πολύ πιο ανεκτικός και υπομονετικός οι γονείς οφείλουν να σεβαστούν τις ανάγκες του για ξεκούραση και ιδιωτικότητα. Η εμπιστοσύνη δεν πρέπει να επικαλύψει την πραγματικότητα και την ανάγκη για πρόληψη.

Οι ιδιοκτήτες οφείλουν λοιπόν να μεριμνούν για τις ανάγκες του σκύλου σε ησυχία και ξεκούραση μακριά από το παιδί. Παρόλο που οι περισσότεροι φροντίζουν για τις βασικές ανάγκες του ζώου, μονάχα μερικοί εξασφάλισαν ένα χώρο ξεκούρασης και διατροφής μακριά από τα παιδιά της οικογένειας με αποτέλεσμα την ηρεμία του σκύλου και την ασφάλεια του παιδιού. Επιπλέον είναι απαραίτητο να δοθούν οι κατάλληλες οδηγίες στα παιδιά ώστε να αποκτήσουν συναίσθηση του κινδύνου και οι γονείς, εκτός της επίβλεψης, οφείλουν να είναι σε ετοιμότητα ώστε να απομακρύνουν το ένα από το άλλο εφόσον είναι απαραίτητο.

Επίσης πρέπει να είναι σε θέση να ερμηνεύουν τη γλώσσα του σώματος και να διδάξουν στα παιδιά το ίδιο, μιας και έχουν την τάση να την παρερμηνεύουν. Είναι σημαντικό οι γονείς να αναγνωρίζουν πότε ο σκύλος νοιώθει άβολα και δυσφορία προλαμβάνοντας καταστάσεις επιθετικότητας, δεδομένου ότι πολλά περιστατικά σημειώνονται ακόμη και υπό επίβλεψη. Το γρύλισμα, η λείξη των μυκτήρων και το χασμουρητό αποτελούν ξεκάθαρα σημάδια αμηχανίας και δυσφορίας όπως και η επίδειξη των δοντιών, η οποία συχνά ερμηνεύεται από τα παιδιά ως χαμόγελο.

Εν κατακλείδι, η αθωότητα του παιχνιδιού μεταξύ του παιδιού και του σκύλου σας καταργείται όταν ξεκινά η καταπίεση του δεύτερου καθιστώντας αναγκαία τόσο την επαγρύπνηση των ενηλίκων όσο και την ενημέρωση των παιδιών για αποφυγή δυσάρεστων καταστάσεων που ίσως τραυματίσουν τόσο το σώμα όσο και τη ψυχή του.

Πηγή :ikypros.com